

**LAIA BEDÓS ESPOSA AL CENTRE CÍVIC EL PASSEIG DE LA SEU
D'URGELL "UN PENSAMENT FET AMB IMATGES".**

A la Seu, aquest estiu, s'han pogut veure diverses exposicions. L'oferta, en tècniques i temàtica, ha estat variada. Els urgellencs ens hem acostumat a que se'ns mostrin exposicions de pintura amb molt poca cura i preocupació expositives. Massa sovint, com si d'un magatzem o d'un taller d'artista es tractés, s'ubiquen els quadres en qualsevol lloc, sense una mínima reflexió previa i sense cercar-hi una possible i lògica unitat formal i cromàtica per a treure'n un rendiment plàstic. Cara al resultat final, la forma de presentar una exposició és prou important com per a vetllar-la mínimament. De les exposicions que he vist la que m'ha resultat més interessant ha estat la del Centre Cívic el Passeig; tot i que, pel meu gust i per aconseguir que el conjunt respirés millor, hi sobraven quadres. Laia BEDÓS BONATERRA, que n'era l'autora, aconseguí una distribució, a partir dels formats i dels colors prou interessant o, com a mínim, no massa freqüent en les nostres sales. Les relacions que s'estableixen entre els quadres i l'espai són de la mateixa mena d'interaccions que es donen entre els edificis en l'urbanisme, i del que la Seu se'n sent tan satisfeta. Ultra això, l'exposició, però sobretot els quatre llibrets que l'acompanyaven, m'interessà per la seva senzillesa i la naturalitat expresiva. L'autora només emprava els dos elements més bàsics, elementals i clàssics de la plàstica com són: la línia o dibuix i el color o pintura. Hi afegia, sense excessos ni amanerament, altres recursos pictòrics com rascats, cal·ligrafies i collages. Tot resultava simple i clar. Algún espectador em comentà que no li desagradava però, afegia, que no hi entenia gran cosa.

L'obra que allà es mostrava no es podia mirar només amb criteris de realisme, que dit sigui de pas, no és la única i exclusiva via artística. N'hi ha moltes altres, això sí, més subjectives però molt més riques de missatges i significats. Aquesta pintora, des del meu punt de vista, es movia en el camp de l'intimisme. L'art, per a ella, és una qüestió eminentment estètica i comunicativa, que cerca el diàleg amb l'espectador interessat. Amb un ritme molt àgil feia servir un llenguatge filiforme quasi infantil, però gens primitivista, ni tensionat, ni forçat. La claredat i transparència de les relacions entre les línies i les zones acolorides serien vivències del seu món interior, doncs, crec que no pretenia mostrar res d'extern sinó només imatges i signes. No copiava l'exterioritat sinó que manifestava els efluis de la seva vida. Tampoc reflexionava sobre fets transcendents sinó sobre situacions i pensaments quotidians i personals, com tot espectador. Ni la lògica ni la sintaxi de les grans situacions hi eren presents però sí que hi havia el sentiment i la sinceritat d'una persona sensible. Els dibuixos i els colors no representaven res de concret, només visualitzaven la mentalitat de l'autora. Es movien des del negre i tota una gran gamma de grisos, cap a una gran varietat de blaus; i del color vermell, cap al taronja i el groc. Els moviments es veien impulsius, a vegades es mostraven amb simples collages i, altres cops, amb oscil·lants i impossibles estructures arquitectòniques copulades. Eren ratlles que creaven estructures en l'espai i laberints d'immaterialitat. Demuestra ser posseïdora d'un pensament que es fa amb imatges i no amb conceptes.

L'exposició, en conjunt, resultà interessant i a cada espectador, a partir de la seva estètica i cultura, li corresponia donar una resposta.

ERMENGOL PUIG.